

[A. C. Normann.]

inden for håndværksfagene nærer dog stadig betænkeligheder, der hæmmer lærlingetilgangen, og som det både ud fra et beskæftigelsesmæssigt og et produktionsmæssigt synspunkt vil være nyttigt at formindske.

Bl. a. nærer vel nok en del mindre mestre ængstelse for ikke at kunne skaffe lærlingene en tilstrækkelig alsidig uddannelse, oftest ud fra en ansvarsfølelse, som der i og for sig kun er grund til at glæde sig over, men resultatet kan blive færre lærlinge, end der er kontraktmuligheder for. For mestre, der ellers ville vige tilbage for dette ansvar ved at påtage sig de unges uddannelse, eventuelt fordi deres virksomhed er noget ensidig, eller fordi værkstedet ikke er moderne nok i den tekniske indretning, vil adgangen til at sende lærlingene på en fagskole til komplettering af manglende færdigheder være en stor betryggelse, og enkelte fag har allerede taget denne opgave op. Men byrderne er meget betydelige for mestrene og for disses organisationer. Det er derfor, jeg har spurgt den højtærede handelsminister, hvilke overvejelser ministeriet har foretaget med hensyn til disse skolers økonomiske grundlag for en videre udvikling.

Det er udmærket med den forbedrede undervisning i henhold til den nye lov, og bestræbelserne følges meget godt op, så vidt jeg kan se, af arbejdsmarkedskommissionen, bl. a. gennem henvendelser til fagene, men det er jo afgørende, at fagenes ledere vil og kan bevæge fagenes folk til at gå ind for lærlinguddannelsen, og ingen af disse bestræbelser får tilstrækkelig virkning, hvis mestrene, som er den bestemmende part, ikke kan overbevises om, at de med fordel kan ansætte lærlinge.

Det radikale venstre tror altså, at det er meget vigtigt, at man snarest får planlagt den administration, der skal danne grundlaget for fagskolernes eksistens fremover.

Jeg har også det indtryk, at man både i handelsministeriet og i økonomi- og ar-

bejdsministeriet ser med velvilje på skolerne og tror på deres gode indflydelse på lærlingetilgangen, og at man er interesseret i at imødegå den agitation, der endnu fra visse sider inden for håndværket rettes imod ansættelsen af flere lærlinge. En udtalelse, den højtærede handelsminister har fremsat for nylig, efter at mit spørgsmål var blevet anmeldt, har bestyrket mig i denne opfattelse af regeringens stilling.

Ministeren for handel, industri og søfart (Lis Groes): Det er jo rigtigt, som det ærede medlem fremhævede i sit spørgsmål, at den nye lærlingelov i sin § 13, stk. 2, har givet nærmere bestemmelser om indførelse af forskoling og anden supplerende af den praktiske uddannelse, en bestemmelse, der skulle gøre det muligt at få flere mestre til at antage lærlinge. Indførelsen af disse uddannelsesformer vil imidlertid medføre forøgede udgifter både til gennemførelse af selve undervisningen og til indretning af værkstedsklasser m. v. Da det næppe er muligt for de enkelte fag at afholde en sådan stigning i udgifterne, vil det være nødvendigt at forhøje det offentlige og især statens tilskud til disse nye uddannelsesformer.

Det må imidlertid være en forudsætning for at søge gennemført en sådan forhøjelse, at man får kendskab til, hvorledes undervisningen ønskes indrettet inden for de forskellige fag, og hvilke udgifter man regner med der vil være forbundet hermed. Forskoling i egentlig forstand er hidtil kun indført inden for typograffaget i København, og denne undervisning er for speciel til at kunne danne grundlag for en ændring af tilskudsreglerne. Vi har imidlertid i handelsministeriet for nogle dage siden fået oplysning om, at man inden for maskinarbejderfaget og murerfaget tænker på at optage forsøg med forskoling. Jeg håber, at det på grundlag af de forestående forsøg i forbindelse med tilsvarende ønsker inden for andre fag vil være muligt at tilvejebringe tilstrækkelige oplysninger om de med en sådan undervisning forbundne udgifter, således at